ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupeného Mgr. Radkem Vachtlem, advokátem se sídlem Římská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2010, č. j. O-451398/74343/2008/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňský prazdroj a.s.**, se sídlem U Prazdroje 7, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 A 56/2010 – 113,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 A 56/2010 – 113, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 30. 8. 2007 přihlášku ochranné známky - slovního označení „PILSENER ADLER QUELL“; k této přihlášce ochranné známky podala společnost Plzeňský prazdroj, a.s. (osoba zúčastněná na řízení) námitky. Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 12. 12. 2008, sp. zn. O-451398, zamítl námitky proti zápisu uvedené ochranné známky do rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že přihlašované slovní označení není shodné nebo podobné s namítanými označeními ochranných známek národní (č. 111419), mezinárodní (196810) a ochrannou známkou Společenství (3492253), všechny ve znění „PILSNER URQUELL“, které jsou s dřívějším

právem přednosti zapsány pro „pivo“ ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení rozklad.

[2] O rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví nyní napadeným rozhodnutím tak, že námitkám proti zápisu slovního označení „ PILSENER ADLER Quell“ do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), vyhověl a přihlášku k zápisu této ochranné známky zamítl.

[3] V rozhodnutí předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) vycházel z toho, že první přihlašovaná známka národní (č. 111419), a ochranná známka Společenství (3492253), obě ve znění „PILSNER URQUELL“, jsou ve smyslu § 3 písm. a bod 1. a 3. zákona o ochranných známkách, prioritně staršími ochrannými známkami než přihlašované označení.

[4] Žalovaný konstatoval, že přihlašovatel usiluje o ochranu pro výrobky „pivo“ ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb, což jsou shodné výrobky, pro něž je již zapsána namítaná ochranná známka č. 111419 a známka č. 3492253. Dále zkoumal podmínku porovnání shodnosti a podobnosti přihlašovaného slovního označení a po podrobném rozboru (str. 8 – 10 rozhodnutí) dospěl k závěru, že srovnávaná slovní označení jsou z fonetického, vizuálního i významového hlediska podobná. Z pohledu § 7 odst. 1 písm. a) zákona dospěl žalovaný k závěru, že existuje pravděpodobnost záměny přihlášeného označení se staršími známkami č. 111419 a č. 3492253 ve shodném znění „PILSNER URQUELL“, zápisem přihlášeného označení by došlo k zásahu do starších práv namítajícího (osoby zúčastněné na řízení). Přihlášku ochranné známky proto žalovaný zamítl.

[5] Žalovaný konstatoval, že k prokázání dobrého jména předložil namítající řadu v rozhodnutí specifikovaných důkazů, vyjmenoval, které důkazy potvrzují kvality výrobku, a uzavřel, že dobré jméno ochranné známky „PILSNER URQUELL“ na území České republiky pro výrobek „pivo“ namítající prokázal. Námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách považoval za opodstatněné a proto z tohoto důvodu přihlášku ochranné známky zamítl.

[6] Proti nyní uvedenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní především tvrdil, že historická práva ke známce jednoznačně svědčí žalobci, popsal důvody a historické souvislosti, z nichž tento závěr dovozuje a navrhl provedení důkazů. Ač tuto námitku vznesl i ve správním řízení, žalovaný se jí vůbec nezabýval, hodnotil pouze stanovisko „námitkáře“ a k předestřeným důvodům žalobce se nevěnoval vůbec. Závěrem zdůraznil, že nesouhlasí ani s věcným posouzením pojmu „zaměnitelnost“ ochranné známky. Vložením slova ADLER se totiž stala známka nezaměnitelnou.

[7] Městský soud v Praze žalobu zamítl, obsáhle citoval existující právní úpravu a judikaturu k problematice ochranných známek a ztotožnil se tak se závěry žalovaného v posouzení pojmu zaměnitelnost. Při tom zdůraznil, že starší známky PILSNER URQUELL a nyní přihlašovaná známka „PILSENER ADLER QUELL“ jsou zaměnitelné a přisvědčil závěru žalovaného, který přihlášku ochranné známky zamítl.

II.
Shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[8] Žalobce (stěžovatel) ve své kasační stížnosti, založené na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., uvádí, že městský soud v odůvodnění svého rozsudku obsáhle cituje související judikaturu, aniž by však konkrétně vymezil své úvahy o vztahu předestřené judikatury k souzené věci. Podle názoru stěžovatele nelze odůvodnění napadeného rozsudku s ohledem na jeho kusost považovat za přesvědčivé, logické a ve světle přednesů účastníků a provedených důkazních prostředků i úplné. Stěžovatel z tohoto důvodu považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[9] Stěžovatel upozorňuje, že posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je otázkou skutkovou. Se závěrem soudu v tomto ohledu nesouhlasí. Jedním z důvodů nezapsání ochranné známky je možné parazitování na dobré pověsti vlastníka dříve zapsané ochranné známky. Aplikace tohoto ustanovení v sobě zahrnuje historické aspekty související se známkou přihlašovanou i dříve zapsanou. Tyto aspekty velmi podrobně popsal jak ve správním řízení, tak i v žalobě, přesto se jimi žalovaný, ani městský soud vůbec nezabýval; to však přesto, že argumentoval historickými souvislostmi a ke svým tvrzením předložil jako důkaz článek v Západočeském historickém sborníku, který obsahuje podstatnou oponenturu k tvrzením společnosti Plzeňský prazdroj, a.s. Postup žalovaného i soudu je v rozporu se zásadou rovnosti stran, jestliže jednomu názoru naslouchají a oponentní názor neberou v úvahu, neuvedou důvody, proč je podle jejich názoru mylný. Jak žalovaný, tak i soud se tedy řádně nevypořádali s návrhy a námitkami obou účastníků; v tom je jejich postup nezákonný. Aby bylo možno dospět k závěru o poškození dobré pověsti jakéhokoliv subjektu, je třeba posoudit historické souvislosti. Pokud tyto námitky žalovaný i soud pominuli, nemohli rozhodovat na základě řádně zjištěného skutkového stavu.

[10] Rozsudek městského soudu je též nepřezkoumatelný, protože nelze současně aplikovat § 7 odst. 1 písm. a) i písm. b) zákona o ochranných známkách. Jestliže byly konstatovány podmínky uvedené v těchto ustanoveních důvodnými, musí být konstatovány výrobky a činnosti, pro které je známka přihlašována. Je-li přihlašována pro totožné výrobky a činnosti, pro které je přihlášena starší známka, je na místě aplikovat důvod uvedený pod písm. a); v případě, že nikoliv, pak důvod uvedený pod písm. b). Nikde není uvedeno, pro které výrobky žalobce známku přihlašoval a není tedy zřejmé, pro který důvod mu byl návrh zamítnut. Z těchto důvodů považuje stěžovatel rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť pouze odkazuje na napadené rozhodnutí žalovaného. Závěrem navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Důvodnost kasačních stížností posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), shledal však přitom též vady, k nimž musel přihlédnout i bez návrhu.

[13] Většinu kasačních námitek stěžovatele nemohl Nejvyšší správní soud vůbec meritorně posuzovat pro vady rozsudku městského soudu spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů, jež ho činí nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud musí přisvědčit námitce stěžovatele, že městský soud v části svého odůvodnění, které se mělo vztahovat k posouzení žalobních námitek, sice obsáhle citoval související judikaturu, avšak konkrétně nevymezil vztah uvedených judikaturních závěrů k projednávané věci. Z rozhodovací praxe zdejšího soudu přitom vyplývá, že pokud je odůvodnění rozsudku zabývající se žalobními body tvořeno z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právě odlišné věci, aniž by soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (viz. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). V napadeném rozsudku přitom městský soud cituje i judikáty, které se projednávané věci přímo netýkají, nebo alespoň nijak nevysvětluje, jaký mají význam pro její posouzení. Městský soud pouze konstatuje správnost závěrů žalovaného, aniž by ji jakkoliv konkrétně a srozumitelně odůvodnil. Nejvyšší správní soud proto dává stěžovateli za pravdu, že takto koncipované posouzení žalobních bodů není dostatečné. V této části je tedy rozsudek městského soudu nutné považovat za nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Z tohoto důvodu není možné přezkoumat, zda se městský soud řádně vypořádal s námitkou stěžovatele tvrdící nesprávné posouzení zaměnitelnosti zapisované ochranné známky s ochrannou známkou namítajícího.

[14] Stěžovatel dále ve své kasační stížnosti uvádí, že žalovaný nevzal v úvahu jeho vyjádření týkající se historického vývoje přihlašované ochranné známky, jakož i souvislosti s nemovitým majetkem, který vlastnil (zejména stěžovatel odkazuje na článek v Západočeském historickém sborníku). V této souvislosti stěžovatel uvádí, že žalovaný se podrobně vyjádřil k podkladům navrženým namítajícím, avšak důkazy stěžovatele nechal bez povšimnutí.

[15] Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku za důvodnou. V rozsudku městského soudu totiž není možné nalézt srozumitelnou logickou úvahu zabývající se touto námitkou. Městský soud se sice k této věci v odůvodnění svého rozsudku vyjádřil, jeho závěry však Nejvyšší správní soud považuje za nesrozumitelné a zmatečné, pročež není dobře možné přezkoumat tuto úvahu z hlediska její zákonnosti.

[16] Za nesrozumitelné považuje Nejvyšší správní soud následující úvahy městského soudu. Městský soud ve svém odůvodnění nejprve odkázal na § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách, respektive na ustanovení týkající se neplatnosti ochranné známky. Tato ustanovení se však na projednávaný případ nevztahují, neboť zde nebyl podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, ale jednalo se o řízení o námitkách proti zápisu ochranné známky ve smyslu § 26 zákona o ochranných známkách. Dále městský

soud – poněkud v rozporu se svým předchozím právním hodnocením - uvedl, že se jednalo o řízení o námitkách podaných třetí osobou, přičemž důkazní břemeno leželo právě na této osobě. Podle městského soudu bylo tedy povinností namítajícího prokázat správnímu orgánu, že je majitelem starší ochranné známky a další podmínky požadované v § 7 zákona o ochranných známkách, přičemž dospěl k závěru, že namítající této povinnosti dostál. Z tohoto důvodu považoval městský soud námitku stěžovatele, že se žalovaný nevypořádal s jeho důkazy, za nepatřičnou. Na druhou stranu však níže ve své argumentaci uvedl, že se žalovaný s vyjádřením stěžovatele ve správním řízení vypořádal, přičemž reagoval pouze na podklady včas předložené v písemné podobě a pokud žalobce důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil, nebylo povinností žalovaného tyto požadovat. Z tohoto dílčího závěru městského soudu však není zřejmé, zda mělo jít pouze o obecné konstatování, nebo jestli tím městský soud mířil proti konkrétnímu důkazu či vyjádření, které byly podle jeho názoru opožděné. Takové tvrzení by však nemělo oporu ve správním spise, ze kterého nijak nevyplývá, že by stěžovatel podal některá svá vyjádření či důkazy opožděně.

[17] Uvedené úvahy městského soudu jsou do takové míry nesrozumitelné a protichůdné, že Nejvyšší správní soud shledává tuto část jeho rozsudku jako nepřezkoumatelnou ve smyslu § 103 odst. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti mnohokrát vyslovil, jakým způsobem jsou krajské soudy povinny vypořádat žalobní námitky a jaké jsou požadavky na kvalitu odůvodnění rozhodnutí krajských soudů, aby je bylo možno označit za přezkoumatelná. V této souvislosti je nutno připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44 (publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS), v němž uvedl, že „[n]*ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

[18] V rámci posledního kasačního bodu stěžovatel uplatňuje námitku nemožnosti současné aplikace důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o ochranných známkách. Tuto námitku Nejvyšší správní soud musí odmítnout jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel vznesl poprvé až ve své kasační stížnosti, přestože ji mohl uplatnit již v řízení před městským soudem. Z tohoto důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší se jí zabývat.

[19] Vzhledem k výše uvedenému je Nejvyšší správní soud i přes jasnost a logickou strukturovanost rozhodnutí žalovaného nucen rozsudek městského soudu zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost a vrátit mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení se městský soud musí vypořádat především s žalobní námitkou, že ve správním řízení nebyly dostatečně zohledněny historické souvislosti zapisované ochranné známky doložené článkem v Západočeském sborníku a listem vlastnictví. Městský soud bude posuzovat relevantnost této námitky ve vztahu k posouzení naplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a b), přičemž bude zejména zkoumat, zda se žalovaný s důkazy stěžovatele dostatečně vypořádal. Své závěry městský soud srozumitelně a jednoznačně vysvětlí a odůvodní.

IV. Závěr

[20] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele důvodnými, proto rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu v řízení, v němž je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu